

СВЯТИЯТ ДУХ И БОЖЕСТВОТО

Настоящото теологично изследване датира от юли 2002 г.

автор: Анхел Мануел Родригес

Анхел Мануел Родригес е асоцииран директор на Библейския изследователски институт, към Генералната Конференция на ЦАСД

Превод: Христо Станев

Редакция и оформление: Емил Гаджалов

Някои хора в нашата църква учат, че Святият Дух не е нито личност, нито член на Божеството. Вярно ли е това?

Някои адвентисти са открили, че почти всички наши пионери са били антиринитаристи и са стигнали до заключението, че днес църквата трябва да отхвърли доктрината за Триединството. Истината е, че Господ ръководи това движение до по-библейско разбиране за Бога. Днес, въз основа на Библията, ние потвърждаваме истината за един Бог в множество Личности. Споменавам тук само част от наличната библейска подкрепа.

1. Духът като Сила

Мнението, че Духът не е личност, частично се основава на факта, че много често Той е описан като сила, идваща от Бога, изливаща се върху хората и позволяваща им да изпълняват определени задачи (напр. Съдии 3:10, Деяния 2:4). Нещо повече, гръцката дума за "дух" (*пнеума*) е от среден род, т.е. ние можем да се отнесем към Духа като към "това" (англ. "it". б.пр.), от което се предполага, че Той не е личност. Но това е феномен на гръцката граматика, който не винаги има някакво теологично значение.

2. Духът и Исус

С идването на Исус нашето разбиране за Божеството е значително обогатено. Понеже Исус е Бог в човешка плът (Йоан 1:1; 20:28; Тит 2:13), различен от Отец (Матей 3:17), но все пак едно с Него (Йоан 14:10), последователите Му започват да осъзнават, че в тайнството на Бога има множество от личности. Тайнството се умножава, когато Исус описва Духа не като нещо, а като Някой, който би заел Неговото място в опитността на учениците: "Аз [Исус] ще помоля Отца и Той ще ви даде друг Застъпник... Духа на истината." (Йоан 14:16, превод *Верен*).

Исус посвещава учениците Си в тайнството на Божеството, състоящо се от три отделни Личности: Исус, Отец и Застъпникът/Духът. В този конкретен пасаж Духът не се описва като безлична сила, а като личност. Исус се отнася към Него като към "друг" [гр. *allos*] Застъпник, някой който ходатайства за някой друг. Той е наречен "друг", защото Исус е Ходатай (1 Йоан 2:1) (На гръцки, в Йоан 14:16 и 1 Йоан 2:1, е използвана една и съща дума – *параклетос* – застъпник, ходатай – б.пр.) Само една личност може да действа като ходатай.

Но има и още нещо. Ако Духът е щял да продължи да изпълнява службата на Исус като ходатай, тогава е трябвало да притежава същото естество, което Исус е имал, т.е. Той е трябвало да бъде божествен. Исус казва, че "никой друг [*allos*]" не е извършил делото, което Той е извършил (Йоан 15:24), но Той пояснява, че има Един, който като Него ще бъде нов ходатай. Когато Исус нарича Духа ходатай, използвайки мъжкото местоимение (Той), Исус Го идентифицира като личност: "Той ще свидетелства за Мен" (стих 26). Следователно Светият Дух е едновременно божествен и личност.

3. Апостолите и Духът

Когато учениците приели Светия Дух, те Го преживели като сила, излята върху тях от Бога (Деяния 2:33); но те също Го разпознали като божествената Личност, обещана от Исус.

В разказа за Анания и Сапфира откриваме ясна представа на разбирането на учениците за естеството на Духа. Петър се изправил срещу виновната двойка с техния грях, като им казал: "да излъжеш Светия Дух... Не си излъгал човеци, но Бога" (Деяния 5:3, 4). Тук имаме две важни неща. Първо, Духът е личност, защото можем да лъжем само личности, а не неща. Второ, Той е божествен, защото да излъжеш Него е равностойно на това да излъжеш Бога.

В целия Нов Завет откриваме ясни доказателства за това, че апостолите са вярвали, че Духът е личност равна на Отец и Сина. Те знаят, че Духът говори (Деяния 21:11), проявява воля (Деяния 16: 6), изпраща пратеници (Деяния 13:4), отразява теологичната истина (Деяния 15:28), може да бъде оскърбен (Ефесяни 4:30), разпределя подаръци (1 Коринтяни 12:11), застъпва се (Римляни 8:26,34), дава радост (Римляни 14:17) и т.н. Всички тези са личностни характеристики, които ни позволяват окончателно да се отнесем към Духа като към личност. Споменавайки Го заедно с Отец и Сина, библейските писатели свидетелстват за единството на трите Личности (2 Коринтяни 13:14; 1:21, 22; Римляни 15:30, Ефесяни 2:18; 1 Петър 1:2, Откровение 1:4, 5). Като църква, ние просто провъзгласяваме библейското учение без да се опитваме да обясним тайната на Божието единство.
